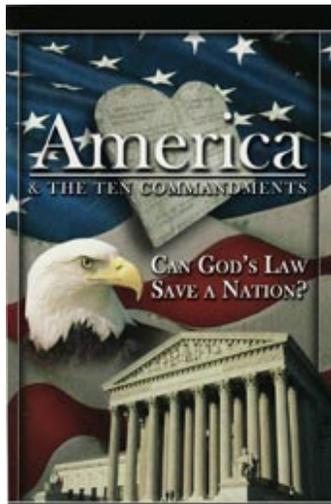

America și cele Zece Porunci

By Anthony Lester

Introducere

În iulie 2001, Judecătorul Curții Supreme a statului Alabama, Roy Moore, sub acoperirea nopții, a așezat în mijlocul sălii tribunalului public o prezentare din granit de două tone care a pus pe jar luni în șir atât pe politicienii americani cât și mass media din toată America. Au urmat procese, s-au organizat proteste de ambele părți și a început lupta cu privire la destinul Statelor Unite.

Ce a putut provoca o dezbatere atât de furtunoasă cu privire la viitorul religiei în politica Americii? Evident cele Zece Porunci! Practic, ne vine greu să înțelegem că Legea lui Dumnezeu, dată poporului Său în drumul lor de eliberare de sub robia egipteană, a putut să provoace așa o ofensă. Plănuită special ca să le dea oamenilor un ghid de pace și armonie pe pământ, s-a transformat într-o platformă fumegândă de furie și îndreptățire de sine. Poate că de la procesul Scopes de la începutul secolului al XX-lea nu a mai trăit America o așa animozitate pe tema controversii stat-biserică.

Când s-a așezat praful de granit, cele Zece Porunci fuseseră deja scoase din tribunal la

ordinul unui judecător mai înalt; mai mult, Judecătorul suprem Roy Moore a fost eliberat din funcție pentru sfidarea fără regrete a legilor țării. Cu toate acestea, în ziua eliberării lui, judecătorul plin de înfocare i-a avertizat pe cei care s-au împotrivit încercării lui de a-L recunoaște pe Dumnezeu de pe scaunul său, că se va întoarce! Și ceea ce a plănuțit, va schimba mersul politicii americane.

Într-adevăr, o prezicere neagră în ceea ce ar putea părea prima încercare reală a unor forțe politice susținute de creștini de a lovi secularizarea tot mai profundă a Statelor Unite. Desigur că această ceartă este doar un preambul al unui conflict mai mare ce va urma care nu se va compara cu nimic din ceea ce a trăit vreodată această națiune.

Poate că nu este surprinzător dar Biblia prezice cine va câștiga în America acest război dintre religie și guvern. Dar înainte de a începe să vă gândiți, ar trebui să vă puneți două întrebări: De care parte vă veți afla în acest conflict? Și sunteți sigur că Dumnezeu este de partea dvs.?

Un paradox al credinței

După părerea mea, controversa care se dă cu privire la expunerea celor Zece Porunci nu implică legalitatea sau constituția. Nu, ci se referă cu totul la ironia situației.

Pe măsură ce ziarele raportau zilnic despre această luptă, curând am ajuns să mă întreb dacă și altcineva găsea paradoxal tot lucrul acesta. În timp ce cele 10 Porunci erau etalate în școli, tribunale, și în alte locuri publice, iar discuțiile își atingeau vârful fierbinte în camerele de chat pe internet sau în talk-show-urile de la radio și în revistele de știri, am înțeles că majoritatea bisericilor creștine din St. Unite încă susțin că toate (poruncile) sau o parte din ele au fost țintuite pe cruce. (O părere care susține că Poruncile și pedeapsa de a le călca nu mai sunt valabile în dreptul creștinilor.)

Susținătorii aceste ideii consideră că America trebuie să le expună deoarece ele fac parte din moștenirea iudeo-creștină, deși ei pretind că Hristos a înlăturat Poruncile când a murit. De fapt, unii mai susțin și că El nu a lăsat decât două noi porunci de care să se preocupe credincioșii.

Cu toate acestea, totul este confuz: dacă poruncile nu mai sunt valabile, atunci de ce atât creștinii cât și americanii încearcă să-i oblige pe toți ceilalți cetățeni să le expună ca pe o invenție pedepsită de guvern dacă nu este respectată? Mai mult, dacă Isus le-a eliminat, ar

mai putea ele face parte dintr-o moștenire comună iudeo-creștină? Oare n-ar fi mai corect să se afișeze într-o națiune creștină cele două porunci date de Isus în noul legământ?

Pe de altă parte, dacă cele Zece Porunci au fost atât de importante pentru Părinții Peregrini ai acestei națiuni (St. Unite), de ce nu am fi siliți să ascultăm și noi de ele - de fiecare din ele, cu sau fără binecuvântările harului---dacă ar urma ca America să se întoarcă la rădăcinile ei slăvite? Dacă Părinții Peregrini au clădit această națiune pe stâlpul celor Zece Porunci, s-ar putea oare ca ei să se fi așteptat ca ele să fie urmate ad literam de cetățenii tot creștini ca și ei?

Scopul Americii

Unii s-ar putea să mă eticheteze drept lipsit de patriotism deoarece cred că este necesar să scot în evidență un defect fundamental din felul de gândire al multor creștini care își doresc să vadă expuse cele Zece Porunci în instituțiile guvernamentale. Deși nu este scopul meu să comentez detaliile cu privire la scopul pentru care s-a întemeiat această națiune, cred totuși că Statele Unite joacă un rol principal și minunat în planul de mântuire alcătuit de Dumnezeu. Ca atare, iubesc această națiune ca pe darul lui Dumnezeu așa cum este. Inima îmi tresare de bucurie întotdeauna când aud imnul național.

Cu toate acestea nu se pune problema dacă sau nu conducătorii "creștini" au clădit această națiune drept "creștină". Desigur că idealurile creștinismului și iudaismului ar trebui să fie busola morală care să conducă inima conducătorilor noștri. Creștinismul oferă libertate oricărei ființe, așa cum Statele Unite au o amintire puternică a luptei pentru libertate în întreaga lume.

Cu toate acestea, nu cred că America poartă răspunderea de a vesti lumii solia sfârșitului. Mai degrabă, America are menirea să ocrotească biserica Lui pentru ca ea să poată duce evanghelia la toate neamurile și popoarele. Cred că de aceea a căpătat America atâta putere incontestabilă și fără precedent în istoria omenirii. Influența ei politică și economică protejează biserica lui Dumnezeu a ultimelor zile de guverne tirane și de intervenții politice nedorite, făcând-o în stare să răspândească liber vestea cea bună oamenilor din toată lumea. Cu siguranță că Dumnezeu ar binecuvânta o astfel de națiune.

Unii creștini pretind cu îndrăzneală că ei vor să vadă expuse Poruncile ca pe o modalitate de a-L aduce pe Dumnezeu înapoi în America, pe lângă rugăciunile din școli și din Congres. Dar oare este acest lucru bun? Oare guvernul să fie adevărata putere care să ne spună ce este

drept sau nu din punct de vedere moral? Desigur că suntem binecuvântați pentru că legile noastre reflectă principiile de bază din Poruncile lui Dumnezeu; asta reprezintă o mulțumire chiar și pentru necreștini. Dar separând biserica de stat, ni se dă asigurarea că nicio putere religioasă nu va avea autoritatea de a călca pe conștiința aceluia care s-ar putea să creadă altfel și să asuprească astfel credința în religia vreunei alte biserici. Cu toate acestea, creștinii bine intenționați dar induși în eroare care doresc să zdrobească zidul de despărțire dintre biserică și stat vor face să dispară binecuvântările acestei țări și vor duce America spre un dezastru teribil.

Esența problemei

Sincer vorbind, națiunea aceasta s-a rătăcit deoarece guvernul sau atei declarați caută separarea dintre biserică și stat, interzicând ca guvernul să expună Poruncile; s-a rătăcit deoarece din ce în ce mai multe inimi din ea caută separarea de Dumnezeu în viața de zi cu zi. Nu guvernul lipsit de Dumnezeu trimite această națiune la canalul decăderii morale, ci inimile lipsite de Dumnezeu și iubitoare de lume!

Dar să nu faceți vreo greșală! Totul din Cele Zece Porunci vorbește de religie. Nu poate fi expusă ca simplă istorie, deoarece oricine care o vede, fie creștin, fie păgân, îi va înțelege semnificația profund religioasă. Este atât de puternică încât un ateu îi va simți influența într-un tribunal chiar de cealaltă parte a clădirii și va crede cu adevărat că nu are dreptate deloc în ideile lui. Iar credincioșii trebuie să înțeleagă următorul lucru cu privire la Legea lui Dumnezeu: ea nu este doar o statuie de expus în public, asemenea unui costum din vreun film renumit. Ea afectează viața oricui, chiar și a necredincioșilor, fie că vor sau nu.

Asemănător, orice creștin recunoaște că Poruncile vin direct din mâna lui Dumnezeu. "Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu" (Exodul 31:18). Ele sunt legi religioase. Punct. Autoritățile omenești nu au nicio putere reală și niciun mandat de a le pune în aplicare - ele sunt impuse numai de omniprezența, puterea universală și înțelepciunea lui Dumnezeu. Și totuși, mult prea mulți creștini își întorc inimile de la Poruncile lui Dumnezeu, crezând că guvernul joacă vreun rol în sarcina pe care El i-a dat-o fiecăruia în parte. Nu ar trebui să încercăm să folosim guvernul pentru a răspândi mesajul lui Dumnezeu - ar trebui să ne folosim propriile voci și exemplul vieții noastre. Ce exemplu? Să reflectăm spiritul celor Zece Porunci.

Deci, în timp ce unii reclamă zgomotos separarea dintre biserică și stat, ei încă mai neagă

cu inima și cu gura autoritatea supremă a legii lui Dumnezeu. Ei înalță Poruncile, fără nicio intenție de a le onora pe deplin - definiția reală a unei forme de evlavie fără putere.

Nu ar trebui oare ca cei ce se numesc creștini în această țară să fie mai preocupați de respectarea acelor Porunci decât de a le afișa pe pereții tribunalelor noastre? Nu ar trebui să nu mai tratăm legea lui Dumnezeu ca pe un idol al autorității și, în schimb, să o tratăm ca pe o vie și împlinită mărturie a lui Isus Hristos?

Răspunsul la aceste întrebări este da, da, da! Și iată de ce.

Adevăruri imuabile despre Cele 10 Porunci

Orice dezbatere sănătoasă între creștini despre Legea lui Dumnezeu trebuie să înceapă cu felul cum Însuși Dumnezeu definește termenii. Fără acest pas, este imposibil de găsit vreun consens biblic. Cu toate acestea, dacă Îl lăsăm pe Dumnezeu să ne definească termenii în această discuție, nu ne va lua mult să ne dăm seama că dovezile care ne constrâng să ascultăm de Poruncile Lui astăzi, sub noul legământ, sunt covârșitoare.

Iată 10 adevăruri imuabile sau definiții cu privire la Cele 10 Porunci din Vechiul și din Noul Testament -- doi martori sau dicționare ale soliei lui Dumnezeu către omenire.

1. Dumnezeu a scris cele 10 Porunci. "Tablele erau lucrarea lui Dumnezeu, și scrisul era scrisul lui Dumnezeu, săpat pe table" (Exodul 32:16).
2. Ele sunt veșnice, însemnând că ele nu se vor schimba și nici nu se vor șterge vreodată. "Toate poruncile Lui sunt adevărate, întărite pentru veșnicie..." (Psalmii 111:7.8).
3. Ele sunt desăvârșite așa cum sunt. "Legea Domnului este desăvârșită" (Psalmul 19:7). Dacă ele erau desăvârșite, oare ar trebui să li se schimbe funcția sau scopul?

4. Vom muri dacă le vom încălca: "S-a dat pe Sine Însuși la moarte ... a purtat păcatele multora." (Isaia 13:9). Satana a fost primul care a convins un om de contrariul.
5. Este de datoria noastră să ascultăm de ele: "Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om." (Eclesiastul 12:13).

Aceste prime cinci puncte sunt luate din Vechiul Testament. Mulți dintre cei care doresc să afișeze Poruncile susțin că legile sunt o relicvă a Vechiului Legământ, destinate evreilor, iar creștinii nu trebuie să se supună lor, deoarece ele nu mai reflectă relația noastră cu Isus. Deși fiecare dintre punctele 2 și 3 par să spulbere acest argument, vom vedea mai târziu din Noul Testament că Isus a negat, de asemenea, pretenția că Poruncile ar fi fost anulate.

Dar, în primul rând, acest punct de vedere contrazice un motiv mai însemnat adus în sprijinul afișării Poruncilor în școli și alte instituții conduse de guvern; anume acela că avem un guvern întemeiat pe principii iudeo-creștine și afișarea lor este pur și simplu pentru a-l onora. Dacă trăim în contradicție cu Poruncile, afișându-le numai ca pe o mărturie a unei autorități trecute, este un elogiu lipsit de conținut, în cel mai bun caz. Nu ar trebui să acordăm Legii lui Dumnezeu o importanță atât de redusă!

În cel mai rău caz, este ipocrizie. Căci dacă le spunem necredincioșilor că vrem să ne onorăm moștenirea iudaică, iar apoi susținem că, de fapt, a-i urma principiile nu mai este important dacă ai o relație mântuitoare cu Dumnezeu, ce alt mesaj s-ar mai putea transmite? Pare logic să se tragă concluzia că, pentru a ne onora moștenirea iudaică, ar trebui să onorăm Cele Zece Porunci în viața și inima noastră. (În plus, afișând o imagine religioasă pentru a ne onora trecutul, este propriu-zis o aprobare sinceră a acelor principii - ceva ce Dumnezeu ne-a cerut s-o facem, și nu un guvern pământesc).

Dar Noul Testament, chiar și după moartea lui Isus, nu consideră legea în sine diferită în vreun fel față de Vechiul Testament. De fapt, este ușor să se concluzioneze că Noul Testament, de asemenea, afirmă că Legea lui Dumnezeu este în veci de veci.

6. A le încălca este încă greșit: "Păcatul este călcarea Legii" (1 Ioan 3:4 - KJV).
7. Omenirea încă mai are nevoie de ele: " ... păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: "Să nu poftesti!" (Romani 7:7).

8. Ascultarea de ele încă este un semn de loialitate: "Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele" (Ioan 14:15).

9. Ele încă sunt veșnice: "Este mai lesne să treacă cerul și pământul decât să cadă o singură frântură de slovă din Lege." (Luca 16:17). Domnul Isus le-a înălțat! Dumnezeu a instituit Legea cu propriul Său glas; oare n-ar fi nevoie tot de glasul lui Isus ca să le desființeze? Cu toate acestea, El nu a făcut-o niciodată, nici înainte și nici după moartea Lui!

10. Ele încă sunt desăvârșite. "Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc" (Matei 5:17). Isus nu a schimbat nicio parte din ele.

Este clar că Domnul Isus vrea ca noi să ținem Legea lui Dumnezeu - Cele Zece Porunci - și cred că El este consternat de gestul ipocrit de a le afișa în sălile guvernului nostru și nu în viața noastră. Isus a continuat să numească Poruncile "legi", și niciodată El nu le-a definit altfel. Așa că, următorul verset este un mesaj clar: "Căci, cine păzește toată Legea și greșeste într-o singură poruncă, se face vinovat de toate." (Iacov 2:10)

Desigur, că și Domnul Isus a ascultat de ele întocmai, așa ca să nu tragă concluzia creștinii că ei nu trebuie să le urmeze așa cum le-a urmat Isus. Oare nu aceasta sunt creștinii - o reflectare a lui Hristos?

De ce au fost date Cele 10 Porunci

Cele mai multe, dacă nu toate autostrăzile din țară au limite de viteză afișate pentru a-i avertiza pe șoferi de legile care reglementează circulația. Aceste semne pentru limita de viteză tind să fie foarte detaliate. Conducătorii auto sunt avertizați în repetate rânduri că depășirea vitezei de 100 km/oră pe autostradă este o încălcare a legii și, dacă sunt prinși, vor trebui să plătească amenzi și vor suporta alte sancțiuni.

Acum imaginați-vă cazul în care, după mai mulți ani, chiar pe când noii șoferi își obțin permisele, guvernul începe să dea jos aceste indicatoare foarte detaliate și să le înlocuiască

cu semnele "Condu în siguranță".

Iată cum s-ar putea întâmpla: șoferii se plâng de ani de zile că legile de circulație sunt prea neclare pentru a le înțelege și prea restrictive ca să le respecte, măcar că ele sunt cu adevărat inspirate, când un nou guvernator emite un decret care spune că "Legile de circulație foarte detaliate sunt o reflectare a unei legi de circulație și mai importante: 'Condu în siguranță'".

Ani mai târziu, un nou guvern anunță că guvernatorul a vrut să spună că este imposibil să-i impui unele limite detaliate de viteză cetățeanului de rând de astăzi, pe care să le respecte în mod rezonabil în timp ce încearcă să ajungă la locul de muncă, să-și ducă copiii la meciurile de fotbal și în alte situații de zi cu zi. (Chiar și dotările avansate de siguranță din automobile păreau să facă arhaice aceste legi). Deci, ei înlocuiesc limitele de viteză de 100 km/oră cu semnele "Condu în siguranță" și elimină sancțiunile pentru depășirea acestora. Exact sub noul semn, ei afișează "Se sugerează 100 km/oră" deoarece majoritatea inginerilor de trafic sunt de acord că 100 km/oră este cea mai sigură limită.

Ce se întâmplă? Unii șoferi consideră că limita de 100 km/oră este de fapt cea mai sigură, dar alții sunt de părere că siguranța este rezonabil posibilă la 130 km/oră. Totuși alții cred că a ajunge la destinație mai repede este mai important și fără să-și facă griji cu privire la amenzi, circulă cu viteze de 150 km/oră sau mai repede! (Poate că, și mai rău, unii cred că la 30 km/oră este cel mai sigur, la fel de mult ca și a merge mereu pe banda stângă). Pe scurt, haosul dirijează autostrăzile! În realitate mor mai mulți oameni și toți se tem pentru viața lor.

Ar putea fi o naivitate să-ți imaginezi așa ceva, dar acesta este exact modul în care creștinii tratează astăzi Cele Zece Porunci, ca pe un set de reguli foarte detaliat bazat pe două legi mai mari. Domnul Isus a spus: "Să iubești pe DOMNUL, Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău." Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți." (Matei 22:37-39).

Dacă El S-ar fi oprit aici, aș înțelege un pic mai mult cum cineva putea crede că Poruncile nu mai sunt o problemă controversată. Dar El nu S-a oprit aici, și cred că a adăugat următoarea declarație pentru a fi sigur că nimeni nu va tăgădui scopul etern al Legii. El declară: "În aceste două porunci se cuprind toată Legea și Proorocii." (Matei 22:40)

Limitele de viteză detaliate se sprijină pe porunca mai mare de a conduce în siguranță, și fără ele o lege de genul "Condu în siguranță" ar fi inutilă pentru a-i guverna pe oameni. Ar

domni anarhia! De ce? Deoarece oamenii nu prezintă încredere în evaluarea a ce este bine și ce este greșit în starea lor egoistă. Parafrazând un filozof modern: "De ce sunt periculoși oamenii care merg mai repede decât noi și enervanți cei care merg mai încet?" Bine ar fi întotdeauna ceea ce ne-am dori, și greșit ar fi întotdeauna ceea ce nu ne-am dori. "Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte" (Proverbe 14:12).

Să inversăm scenariul. Ce s-ar fi întâmplat dacă Dumnezeu i-ar fi dat lui Moise pe munte cele două mari porunci, fără să-i ofere Cele Zece Porunci? Biblia ne spune: "Cine se încrede în inima lui este un nebun" (Proverbe 28:26). Lumea, influențată de inima păcătoasă și de înșelăciunile lui Satana, s-ar prăbuși cu rapiditate. Din păcate, o mare parte a problemei ar fi credincioșii autentici care ar crede nebunește că ei ar putea stabili ce este bine și ce este greșit, fără îndrumarea explicită a lui Dumnezeu. În esență, este același rezultat ca în cazul în care Cele Zece Porunci ar fi în întregime abandonate pentru cele două porunci mai mari.

Nu există decât o singură cale pentru a uni un grup de credincioși din diferitele medii și credințe - un crez comun. Acest crez este planul lui Dumnezeu pentru univers, Cuvântul Său, și el include categoric Cele Zece Porunci ale Sale.

Unii creștini bine intenționați, de asemenea, susțin că Cele Zece Porunci ar trebui afișate ca "sugestii folositoare" și nu ca legi care să ceară o sancțiune în cazul în care sunt încălcate. Cu toate acestea, problema este exact aceeași! Fără pericolul călcării de lege și, prin urmare, al amenințării unei sancțiuni, majoritatea oamenilor ar încălca liber legea mai mare. Numai ca linii directoare, ele sunt inutile pentru a crea ordine - motiv pentru care guvernul nu va elimina niciodată limitele exacte de viteză. De asemenea, de aceea nici Dumnezeu nu a înlăturat Cele Zece Porunci. Ele au încă o obligativitate foarte legală și constrângătoare în viața noastră.

Puteți să considerați situația și în felul acesta: dacă încălcați legea care interzice minciuna, încălcați ambele mari porunci. Cum? Prin minciună, înșelați pe altcineva. Și arătați, și că aveți puțină credință că Dumnezeu Se poate ocupa de problema pe care o aveți cu adevărul.

Poate fi ceva mai clar? Călcați una dintre Cele Zece Porunci și călcați automat poruncile mai mari! Acest lucru arată că avem în continuare obligația de a ține Cele Zece Porunci, care sunt cele două porunci mai mari în detaliu. (Nu ar trebui nici să fie o surpriză că, de fapt, Domnul Isus a adăugat mai multe detalii cu privire la Cele Zece Porunci, numind pofta adulter și ura crimă!)

Mulți creștini au renunțat complet la Cele Zece Porunci ale lui Dumnezeu, dar își maschează ingenios neascultarea în spatele acestor două mari porunci. Ca atare, atât bărbații cât și

femeile își definesc singuri ce înseamnă cu adevărat a comite adulter, ce înseamnă cu adevărat a fura, ce înseamnă cu adevărat a da mărturie falsă, ce înseamnă cu adevărat a onora Sabatul și ce înseamnă cu adevărat a ucide. Fără Cele Zece Porunci foarte detaliate, îi este mult mai ușor "poporului lui Dumnezeu" să facă lucruri teribile în Numele Lui. Este o pantă alunecoasă care poate fi evitată numai prin a ne consacra pe noi înșine Poruncilor Sale, așa cum sunt raportate ele în Sfânta Biblie.

Unii americani sunt îngrijorați de amenințarea reală a relativismului moral - ideea că nu există o morală absolută - care infectează astăzi națiunea. De exemplu, eutanasierea, legalizarea drogurilor ilicite, căsătoria homosexuală și avortul sunt urmările unui popor care a pierdut din vedere principiile veșnice ale lui Dumnezeu. Dar, înlăturând fie Poruncile fie pedeapsa aferentă, ei au coborât profund pe drumul spre relativismul moral, pentru că se bazează pe sentimente oamenilor și nu pe legea scrisă a lui Dumnezeu, pentru a asigura moralitatea.

Dumnezeu Și-a scris Poruncile, care se numesc veșnice, pentru un motiv: ca să nu fie nicio îndoială în mintea și în inima noastră cu privire la ceea ce înseamnă să ascultăm de El.

Pericolul Harului: Neascultarea

Acum imaginați-vă că o țară dorește să exporte câteva dintre gustoasele sale soiuri de fructe în Statele Unite, totuși, din motive de siguranță publică, guvernul nostru decide că precarele condiții de sănătate din acea țară sunt prea periculoase pentru a permite acest lucru.

Deci, în imposibilitatea de a-și transporta legal fructele pe o piață din SUA dispusă să cumpere, încep să-și introducă ilegal marfa și, în curând, fructele lor uimitor de gustoase fac senzație.

Din păcate, refuzul guvernului de a legaliza importurile se dovedește a fi o reală înțelepciune. Curând oamenii încep să contacteze boli ciudate de pe urma fructelor, iar unii sunt chiar pe moarte. Ce este mai rău, fructele încep să modifice genele și să afecteze copiii nenăscuți.

Dar, ciudat, dorința de fructe continuă să crească, oamenii le mănâncă cu lăcomie, în ciuda legilor împotriva lor și a efectelor asupra sănătății. Guvernul decide să ia măsuri decisive și, în curând, creează un ser uimitor dintr-un tip de sânge foarte rar, care îi ține în viață pe oamenii care mănâncă fructele, atâta timp cât aceștia continuă să-și injecteze serul.

Pentru a răspândi vestea, guvernul oferă serul gratuit oricui este dispus să-l ia. Singura "șmecherie" este că celor care primesc serul li se cere să răspândească vestea cu privire la pericolele acestor fructe otrăvitoare. Chiar dacă legea încă mai consideră ilegal a cumpăra, a vinde, sau a consuma fructele, ei închid ochii față de cei care răspândesc vestea.

Sună suspect, nu? Cine, întreg la minte fiind, ar continua de bună voie să mănânce fructele, știind că distruge corpul și viața copiilor lui? Și majoritatea americanilor, care respectă legile, ar fi ofensați de o astfel de sfidare voită și nu ar tolera-o.

Din păcate, acești americani tratează Legea lui Dumnezeu în același fel. Este oare corect să mănânci de bună voie fructele, chiar și cu ser? Desigur că nu, dar unii creștini consideră că, deoarece există un ser, numit "har", păcatele ne sunt acoperite chiar și printr-o neascultare premeditată. Are într-adevăr sens să continuăm să păcătuim pentru că avem harul Său? Dumnezeu dorește să ne șteargă păcatele, nu numai din viața noastră, dar, și din univers - am putea considera că lucrăm împreună cu El dacă ne consacram ca să-L ascultăm?

Trebuie să ne amintim că există o linie foarte fină între a recunoaște că nu putem birui păcatul singuri și neascultarea premeditată. Într-o zi, prima va duce la a doua, dacă nu avem încredere în făgăduințele Domnului nostru că El ne poate ajuta să ascultăm de Legea lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:21). Lucru uimitor este faptul că Biblia declară că, dacă ne vom agăța de Isus, vom avea biruința. Deci, cred că adevărata întrebare nu ar trebui să fie: "De ce este atât de greu să ascuți de Porunci," ci mai degrabă "De ce îmi este atât de greu să am încredere în făgăduința lui Dumnezeu?". Prea adesea fraza "Nu le putem ține" înseamnă de fapt, "Dumnezeu mă va ierta oricum". Aceasta este încumetare și este un lucru periculos să te joci cu Cel Atotputernic.

De aceea, unul dintre argumentele cele mai vehemente împotriva "păzitorilor Poruncilor" este același argument care mă convinge că respectarea lor este într-adevăr o chestiune de loialitate față de Isus. S-a spus că tot ce putem face este să credem, pentru că, oricum, noi, ca ființe păcătoase, nu suntem în stare să ascultăm de lege.

Dar acesta este în realitate un argument nesemnificativ atunci când se dezvoltă concluzia sa finală. Este ca și când ar spune că toate acele versete din Biblie despre bizuirea întru totul pe Isus pentru mântuire, spun, de fapt, că trebuie să fim mai degrabă marionete stăpânite de Isus. El trebuie ori să ne treacă cu vederea păcatele prin sângele Său ori realmente să ne preia trupurile și să aleagă în locul nostru. Dar marionetele nu-L iubesc pe Isus și marionetelor nici nu le pasă și nici nu aleg. De ce ar trebui s-o facă? Dacă suntem marionete, de ce ne pasă totuși de lege - sau chiar de Isus - care este întruparea Poruncilor,

a Cuvântului în trup?

Desigur, argumentul cu privire la simpla credință este contracarat în Biblie. "Tu crezi că Dumnezeu este unul și bine faci, dar și dracii cred... și se înfioară!" (Iacov 2:19, sublinierea autorului). Chiar diavolul crede în puterea salvatoare a lui Isus, dar Biblia spune că el nu va fi mântuit. Ceea ce înseamnă că trebuie să ceară ceva, lucru pe care cel rău și demonii nu-l fac!

Ce ar putea fi acel lucru? Este să-L recunoască pe Dumnezeu și să aleagă să ducă o viață nepătată pe care El Și-ar dori să o trăim. El dorește ca să luăm o parte activă în planul Său pentru viața noastră. Acest lucru cu siguranță începe cu credința, un pas crucial. Dar nu trebuie să se termine aici. Ce înseamnă în realitate credința fără consacrare? "Credința fără fapte este moartă" (Iacov 2:26)!

Să tratăm așa de ușuratic ceva pentru care El a venit să moară? Unii declară: "Chiar dacă nu vreau să păcătuiesc, dar o fac, păcatul este acoperit de sângele lui Dumnezeu." Să fim oare atât de impasibili și de neglijenți? Cred că o rugăciune sinceră ar fi: "Vreau să-mi consacru inima Poruncilor lui Dumnezeu, ca mărturie a harului Său în viața mea. În caz că mă voi poticni, El mă va ridica." Dar dacă nu vom face tot ce ne stă în putință, să ne mai așteptăm ca Domnul Isus să continue să plătească prețul?

Cuvântul lui Dumnezeu rezumă cel mai bine întotdeauna: "Copilașilor, nimeni să nu vă înșele! Cine trăiește în neprihănire este neprihănit, cum El Însuși este neprihănit. Cine păcătuiește, este de la diavolul, căci diavolul păcătuiește de la început. Fiul lui Dumnezeu S-a arătat ca să nimicească lucrările diavolului. Oricine este născut din Dumnezeu, nu păcătuiește, pentru că sămânța Lui rămâne în el, și nu poate păcătui, fiindcă este născut din Dumnezeu." (1 Ioan 3:7-9).

Enigma Sabatului

Există unii susținători ai afișării Celor Zece Porunci care nu sunt de acord că păzirea lor reprezintă într-adevăr o parte a experienței creștine. Dar, pentru mulți, acest lucru duce la o altă ironie.

Dacă guvernul vă cheamă în instanța de judecată la un anumit moment, se așteaptă ca să fiți acolo nu cu trei zile mai devreme sau după o zi. În cazul în care vă cere să depuneți mărturie într-un proces, se așteaptă să răspundeți la întrebări și nu să citiți o revistă de

sport. Și nici nu vrea să apăreți mai târziu sau să plecați mai devreme. De asemenea, consideră că sfidați instanța, că sunteți un infractor, dacă ignorați judecătorul în timp ce el sau ea încearcă să vorbească cu dumneavoastră.

Nu am nicio îndoială că cea mai mare parte dintre cetățenii creștini sinceri ar fi supărați de o astfel de lipsă de respect pentru instituția de justiție, și cu toate acestea, acești aceiași creștini nu respectă autoritatea lui Dumnezeu cu privire la timpul de întâlnire cu El în adunarea Lui. Ei nu vin atunci când li s-a cerut și dacă vin, este adesea în altă zi și nu fac lucrurile care li s-au cerut.

Mulți creștini exclud porunca a patra dintre celelalte nouă ca o lege destinată numai evreilor. Alții susțin că aceasta este încă o Poruncă de care să ascuți, dar una pe care creștinii ar trebui să o aplice la prima zi a săptămânii în loc de ultima zi. Alții încă mai susțin că nu contează ce zi, atâta timp cât timpul este dat lui Dumnezeu. Cu toate acestea, vă puteți imagina vreodată să găsiți un judecător care ordonă un proces pentru miercuri, să accepte ca să i se zică: "M-am prezentat joi! Atâta timp cât m-am prezentat, mai are importanță când?" Desigur, Dumnezeu va accepta lauda în orice zi și în orice moment și El vă va binecuvânta pentru acesta. Dar această poruncă cere prezența dumneavoastră într-un anumit loc și la un anumit timp!

De ce atunci când un judecător ne spune să ne prezentăm, știm că încălcăm legea dacă nu o facem și că vom suferi pedeapsa - dar dacă Judecătorul universului ne cere să ne prezentăm într-o anumită zi, realmente este doar la latitudinea noastră? Prin ignorarea sau modificarea Poruncii a patra, aceasta nu mai este o parte relevantă a Celor Zece Porunci așa cum scrie în Biblie - Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. Într-adevăr, dacă se poate schimba după capriciile unei persoane, de ce să nu se schimbe și altele? Dar Isus Însuși a spus categoric că acest lucru nu se va face niciodată. "Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc." (Matei 5:17,18). El a mai spus, că nicio parte din ea nu se va schimba, nici chiar dacă pământul și oamenii de pe el vor dispărea în istorie. Este valabilă pentru toate timpurile și pentru toată creația! În plus, El a mai spus că formularea legii nu se va schimba niciodată (Luca 16:17), ceea ce are să se întâmple dacă urmează să acceptăm că prima zi a săptămânii este Sabatul. Vă puteți imagina schimbarea datei unei citații în instanță și a trece-o ca fiind legală?

Mulți sunt surprinși să audă că nici Isus, nici scriitorii Noului Testament nu le-au spus vreodată evreilor convertiți să se închine în prima zi a săptămânii. Ați putea crede că mulți evrei ar fi șocați de o astfel de declarație - la urma urmei, Poruncile sunt o parte esențială a vieții lor (strămoșii lor au fost omorâți cu pietre pentru nerespectarea lor!) și ei înșiși L-au auzit cu urechile lor pe Isus spunându-le să păzească Poruncile. Apărătorii publici ar fi

revoltați în cazul în care un judecător le-ar spune într-o zi să fie gata pentru proces joi, apoi, brusc, să-l mute miercuri pentru a-i liniști pe procurori, fără a spune apărării! Cu toate acestea, nu am auzit despre nicio astfel de controversă în ceea ce privește Sabatul, în Biblie.

Acest lucru devine și mai problematic atunci când Pavel pune capăt practicii circumciziei, înlocuind orânduirea sau schimbându-o, cu botezul (Coloseni 2:11). Învățătura sa despre transformarea ceremoniei de circumcizie a creat o scindare profundă în Biserică, totuși să credem că schimbarea Sabatului nu ar fi făcut-o? Mulți susțin faptul că deoarece Isus nu a întărit verbal Sabatul în Noul Testament dovedește, prin tăcere, că El nu l-a considerat important. Dar din moment ce El a respectat cu adevărat Sabatul și pentru că nu vedem niciun protest al evreilor, argumentul tăcerii funcționează cel mai bine invers. Într-adevăr, Isus menționează adesea o poruncă pentru a-i îmbogăți înțelesul. Este foarte posibil ca lumina asupra zilei Sabatului să fie suficientă în Biblie, așa că El nu a văzut niciun motiv să-l menționeze. Desigur, Isus menționează Sabatul în timp ce-l apără de legalisti (Matei 12:1-12) și El a onorat Sabatul prin a merge la sinagogă, "după obiceiul Său" (Luca 4:16).

V-ați considera loiali guvernului, dacă nu v-ați prezenta la un proces în care mărturia dumneavoastră ar putea condamna un terorist? Atunci, de ce v-ați considera loial lui Dumnezeu, dacă nu v-ați prezenta într-o zi în care El vă cere în mod special să veniți?

Legalismul: adevăratul pericol

Nu ați numi un ofițer de poliție ca fiind legalist dacă el sau ea i-ar da unui automobilist o amendă pentru depășirea limitei de viteză într-un viscol. Unele legi de circulație ar putea părea chiar ciudate, totuși știm că în profunzime există un motiv pentru ele: siguranța publică. Cumva, undeva, cineva a murit sau a fost rănit, iar legea a fost pusă în aplicare. (Asemănător, detaliile Poruncii a patra ar putea părea ciudate, s-ar putea să nu le înțelegem complet, dar este o lege de la Dumnezeu.)

Cu toate acestea, creștinii care proclamă importanța ascultării de toate Poruncile sunt adesea numiți legalisti. Și chiar înainte ca să înceapă discuția despre har, li se spune că nu înțeleg harul și sunt etichetați ca farisei. Dezbateră se încheie, iar retorica confuză oferă mai multă agitație decât lumină.

Totuși, aceasta este o chestiune importantă, deoarece fariseii tratău Legea lui Dumnezeu într-un astfel de mod încât îi schimbau natura, iar Domnul Isus i-a mustrat pentru aceasta. Ei i-au adăugat pompă religioasă nu numai pentru a câștiga favoarea sau merite în fața lui

Dumnezeu (de fapt, ei chiar lăsa impresia că merită favoarea oamenilor), ci și pentru a controla însăși religia și pe poporul Său (Matei 23:15).

Dar evreii, sau chiar Domnul Isus, niciodată nu au pus la îndoială zelul fariseilor pentru Cele Zece Porunci în sine, doar pentru că le-au modificat scopul; loialitatea față de Legea lui Dumnezeu era o obligativitate pentru orice evreu. De fapt, Isus le-a spus ucenicilor că standardele stabilite de către farisei erau, de fapt, prea coborâte pentru a le permite oamenilor accesul la cer (Matei 5:20).

El le-a spus fariseilor că ascultarea lor formală de Porunci nu le ascundea păcatele din inimă. Etalarea exterioară a ascultării de Porunci nu ne poate ascunde de Dumnezeu hainele mânjite pe care le purtăm sub roba legalismului – Dumnezeu vede hainele mânjite ale poftelor, înșelătoriei și crimei din inima noastră. Domnul Isus a declarat că așa cum se comportau fariseii era într-un totul diferit de ce era în inima lor, dar că purtarea lor exterioară era, de fapt, potrivită. În acest sens ei au urmat litera legii, dar nu i-au ținut spiritul (Matei 23:27).

Fariseii au schimbat Legea lui Dumnezeu, dintr-un etalon care să ne arate nevoia de harul întăritor al lui Dumnezeu, în fapte care să ne ducă în cer. Dar aceasta nu este o reprezentare reală a ceea ce Dumnezeu intenționa cu evreii, care urmau să fie mântuiți întotdeauna prin har, prin Isus Hristos. Noul Testament ne spune că nu faptele l-au făcut pe Avraam neprihănit, ci credința lui în făgăduințele lui Dumnezeu. Dacă el nu credea că Dumnezeu va face ceea ce a promis, ascultarea lui ar fi fost inutilă. Cu toate acestea, faptele sale sunt considerate un semn al credinței sale. Dacă el nu ar fi avut nici fapte, nici ascultare, ar mai fi el amintit ca "tatăl credincioșilor"?

Îl numește Noul Testament legalist pe Avraam? (Iacov 2:21-22). Nu, ci îl numește creștin - o primă versiune, probabil, dar totuși un creștin plin de încredere și ascultare în Dumnezeu.

Adevărata putere a harului

Dumnezeu I-a dat poporului Său puterea de a muștra imoralitatea prin Legea Sa, dar noi ar trebui să așezăm această acuzație în viitor. Nu ar trebui să impunem legea Lui nimănui – și nici vreo putere guvernamentală nu ar trebui s-o facă. Cauza noastră de primă importanță este să-i convingem pe alții de nevoia lor personală de Isus, și, făcând astfel, să-i învățăm că judecata se apropie în curând.

Unii consideră că relația noastră cu Legea lui Dumnezeu s-a schimbat odată cu venirea

Domnului Isus. Dar El a venit să ne curățească de păcatele noastre și să ne dea puterea să le biruim - nu să ne dea voie să păcătuim mai mult. Harul a fost întotdeauna darul plin de putere a lui Dumnezeu, de la Adam și până la sfârșitul timpului. Nu ar trebui să-l primim ca pe ceva datorat atât de facil, atât de ieftin.

Ce sens ar avea ca Isus să vină și să explice scopul Legii, să o păzească și să moară pentru că oamenii au încălcat-o, doar pentru a spune că Legea nu mai este în vigoare după moartea Sa? Ecuția este simplă: dacă nu există nicio lege, nu există niciun păcat. Dacă nu există niciun păcat, nu există nici nevoia de judecată. Judecata finală, în care cred toți creștinii într-o oarecare măsură, face necesar, în mod logic, să existe o lege! Dacă Isus a înlăturat Legea, cel puțin cei care trăiesc astăzi nu ar fi păcătoși. Dar Biblia spune că noi suntem păcătoși (Romani 3:23). Suntem cu toții judecați după un standard comun, cei drepecți și cei pierduți vor fi cântăriți de către ea. Deosebirea: neprihăniții sunt astfel pentru că Isus i-a făcut în acest fel prin harul Său întăritor.

Uneori, mi s-a spus că eu nu înțeleg harul pentru că aleg să ascult de Porunci așa cum sunt ele scrise. Dar mărturia mea este o viață cu totul transformată prin harul lui Dumnezeu, care m-a făcut în schimb să recunosc frumusețea uluitoare și necesitatea Legii morale a lui Dumnezeu. Cum putea Duhul Sfânt să mă convingă de nevoia disperată de a mă pocăi și de a accepta harul lui Dumnezeu, fără normele Sale enunțate în detaliu? Nu e un artefact demult pierdut al credinței, ci un testament veșnic al neprihănirii lui Dumnezeu!

Dându-mi seama că păcatele mele fuseseră spălate, dragostea mea pentru Dumnezeu a înflorit (1 Ioan 4:19). Totuși, cu cât am studiat mai mult Cuvântul Său, cu atât mai mult am văzut că păcatul a distrus inima lui Dumnezeu. Era o concluzie inevitabilă. N-am vrut să-L mai rănesc în continuare, sau să-I tratez legea așa de indiferent. Harul nu numai că m-a făcut curat în fața Tatălui, dar mi-a și permis să-I onorez Poruncile atâta timp cât mă prind de Isus și de făgăduințele Lui.

Când Îi arătăm lui Dumnezeu reala noastră dorință de a nu mai păcătui, începe o reală schimbare. Trăim experiența adevăratei zidiri a caracterului nostru - un țel real de atins - un scop real de existență; ceva pe care harul, fără o responsabilitate reală, nu ni-l va da. (Dacă îi dați unui șomer un loc de muncă și un salariu decent, veți vedea un adevărat zel de muncă! Dar ce se întâmplă atunci când tot ce faceți este să-i dați banii și să plecați!?) Și iată de ce sunt atât de zelos pentru Dumnezeu. Legea Sa, guvernarea Sa, mi-a dat un scop pentru care să trăiesc, pentru care să muncesc și pentru care să mor.

Dumnezeu ne iubește. Dumnezeu are milă. Conțez pe această dragoste și am credință în această milă. Sunt conștient de starea mea păcătoasă, dar am asigurarea că El este dispus

să ierte și că El Își va isprăvi lucrarea în mine (Filipeni 1:6). Dar eu mai cred și că El are o mare problemă cu cei care Îi sfidează premeditat Poruncile și își aleg detaliile pe care să le recunoască. Poate Dumnezeu primi în cer pe cineva care continuă să-L sfideze cu îndrăzneală? Cred că Dumnezeu niciodată nu ar dori să tragem concluzia că Îl iubim atât de mult încât nu ne pasă dacă Îi păzim sau nu Poruncile.

"Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei" (Iacov 2:12).

Concluzie

Astfel, americanii temători de Dumnezeu nu au nevoie ca guvernul să le impună Cele Zece Porunci, sau să aibă în școli orar pentru rugăciune. În toată istoria lor, evreii au expus legea Sa morală peste tot și totuși ei nu au ascultat și națiunea lor s-a prăbușit. Ei s-au pierdut pentru că inima lor a respins legile Lui, nu pentru că nu le-au expus. Aceasta ar trebui să ne spună ceva: o placă într-o sală guvernamentală nu-L onorează pe Dumnezeu; s-a încercat această metodă, dar a dat greș.

Desigur, este o mare diferență între aceasta și interzicerea învățăturii biblice în domeniul public; aceasta este adevărata problemă pentru care ar trebui să lupte creștinii. Asigurarea libertății religioase nu înseamnă interzicerea exprimării credinței noastre; împărtășirea credinței noastre este o datorie creștină! Cu toate acestea, libertatea religioasă nu înseamnă forțarea credinței asupra cuiva care nu vrea să audă de ea. Este un adevăr trist că influența lui Dumnezeu este pe moarte în țara noastră, dar nu guvernul poate să repare problema. Numai Dumnezeu o poate rezolva, prin intermediul bisericii Sale.

Majoritatea americanilor apreciază siguranța și libertatea acordată unui popor care trăiește în statul de drept. Prin respectarea legilor guvernului nostru, contribuim la ordinea publică. Legile guvernului nostru sunt o mulțime de "să nu"-uri, dar foarte puțini oameni, doar anarhiștii, se plâng că sunt restricții. Atunci de ce creștinii, buni americani, tratează guvernarea lui Dumnezeu ca și cum ar fi lipsită de cârmuirea legii - ca și cum El nu S-ar aștepta ca viitorii cetățeni ai Împărăției Sale să o păzească? De ce ne plângem că trebuie să o ținem, ca și cum ar fi teribilă? Dacă o păzim, pentru noi, ea este o "lege a slobozeniei!"

În loc de o națiune creștin-governată, cred că este chiar o cale mai bună de a promova pacea, iubirea și pe Isus, în țara noastră. În loc de a suna o alarmă atunci când sunt scoase Cele Zece Porunci din clădirile guvernamentale, cred că ar trebui să le punem în casa

noastră și în inima noastră. Dacă le-am onora prin faptele noastre, nu ar conta ce a făcut guvernul, pentru că inimile necredincioșilor ar fi atinse în mod spectaculos. Gândiți-vă la istoria lui Iosif, Daniel, și, desigur, la exemplul nostru desăvârșit, Păzitorul Poruncilor lui Dumnezeu, Domnul Isus. Viața Sa de iubire, har, și desăvârșire a schimbat cursul istoriei - fără să fie nevoie de vreun guvern pământesc.